

אח
משה אפרתי, האח הצעיר
רקדן באלט ומקים לר
קול ודממה, בשעת ההלווה

רחל, גם היא
ביקרה משלם
אחיה בביתו ולא הכירה את אן

כמעט שבוע שלם, מתים. הם נחנקו מהגזא שדלף מתנוורתחתי מום שגשכח דולק, זיוה, חברתה של לילה, החלה דואגת אחרי שלילה לא הופיעה לפגישה עימה. ביום הראשון בשבוע שעבר, היא ניגשה לדירתם, אך איש לא ענה לדפיקות. זיוה חזרה למחרת, הזעיקה את המיטרה שפרצה את הדלת.

בני הזוג היו במיטותיהם. דויד אפרתי נרדם בזמן קריאה בסיפרו של נורמן מילר בצל עץ התליה. הוא מת כשהוא מרכיב את מישי קפיו וספר בידו. דויד אפרתי היה דמות מוכרת בירושלים. הוא נולד ברובע היהודי בעיר העתיקה ב-13 בפברואר 1927, כבן למיטסה ספרדית, אחד משישה ילדים.

בגיל צעיר זיף את תאריך הלידה התגייס לצבא הבריטי, בימיטרת זו השתתף בקרבות ביוון

על
הוא
שואל.

טריים של דויד ולילה אפרתי, לרבים ממכרו
גנשו רק ביום מותו. גימתי מוותיקי נהגי
כה את ידו הטוב, שהלך והשאיר אותו לבד.

ובפלישה לסיציליה. את המיטסה בארץ היה מבקר לעיתים רחוקות. וגם אז לא סיפר בבית כמעט דבר על קורותיו במלחמה. כשהשתחרר מהצבא הבריטי בסוף מלחמת העולם השנייה, הצטרף לשורות לח"י. גם על תקופה זו בחייו לא סיפר כמעט מאום למיטסתו ולחבריו. עד היום מת הלכות אגדות בירושלים על חלקו ברצח ברנאדוט.

אפרתי נפצע בראשו בפעולת לח"י בכפר דיריאסין, פציעה מימנה סבל עד יום מותו. הוא עבר שלושה ניתוחים, אך מצבו הלך והתמיר. בחודשים האחרונים סבל כאביתתופת בראשו. עד ליומו היה אחרון היה במשאומתן ממושך עם משרדהביטחון על העלאת אחויהנכות שלו. כשנמרה מלחמתהעצמאות קרבל מיספר ירוק למניעת התחיל לעבוד כנהגמיטנית. כעבור שנים ספורות עזב את תהגה ועבר להג' אפרתי, דויד היה יתגשר.

שתייה נדה

מימין שמוליק עדו ו' יוסל ברנגר. בתום ה' ושם ישבו כל חבריו של אפרתי ושחו, ביניהם: דידי מנוטי, נתיבה בןיהודה, חווה ושאלו פוגל, פינחס אביבי, שמוליק קראוס, יבי, יענק'לה רומבליס ואברהם ברדוגו.

הלת חברתהמוניות נשר, שם עבד עד יום מותו. אפרתי היה חבר באירגוןהנכים, בראשית שנות ה-50' כשהיו פורצות מהומות וויכוחים בין פקידים מחלקתהשיקום של משרדהבריטחון ובין נכיהמילחמה, היו תמיד קוראים לדויד אפרתי שיבוא ו' יפריד. הוא היה שרידי וחוק בר אופן מיוחד. רבים חשבו שהוא גבוה, בגלל מבנה גופו המוצק וקומתו הקופה, אך למעשה גובהו היה בהחלט ממוצע. אגדות סבבו אותו כל השנים. אנשים סיפרו שידו היתה זריזה במכות, אך למעשה היה אדם שקט

נית את התיק שלו תמיד במקום קבוע, מאחורי הדלפק. ניגש ל' מיטבה ומכין בעצמו את ארוחת הבוקר שלו, שכללה: שתי ביצים מטוגנות, סלט ירקות וקפה. הוא לא אכל לחם. אז היה מתיישב בשולחן קבוע, מאחורי מכונת ה' אספרסו, וקורא עיתון-בוקר. את העיתון נהג להביא עימו, למרות שבקפה יש עיתונים. הוא לא אהב לקרוא בעיתונים אלה, מכיוון שהעמודים היו מפוזרים, והוא אהב את העיתון שלו מסודר. הוא לא דיבר עם איש לפני שגמר לקרוא את העיתון. 'תסביר לאנשים', היה אומר למרדכי קופ,

באיון
ינאל גרי, חברו של אפרתי מהדור הצעיר יותר, יושב גם הוא בפוחה אופיינית. כשדויד היה שותף ובמצברוח טוב, היה עושה תנועה כאילו הוא שותה מהאון, שהפך למינהג לחבריו.

ומסוגר, אם שמו נקשר במריכות, היה זה בדרך כלל כשהפריד בין ניצים. למרות היותו בין למיטסה ספרדית, היה אפרתי יקה במינהגיו. היה לבוש תמיד לא רבב, אהב את האריגים האנגליים ולעיתים כרובות אפשר היה לראות אותו בחולצות אנגליות משובצות. מי חבריו, שנסעו לאנגליה, ביקש תמיד בגדים אנגליים, התקפיד על טיב מעולה. בשנים האחרונות היה נהג להור פיע כל בוקר, בסכיבות השעה 7, בקפה טעמון הירושלמי. נהג לז'

בעל קפה טעמון, 'שאני בא בכיר קר לקרוא את העיתון'. כצהריים היה חוזר לקפה ומתיישב בשולחן שממול לדלת. אז היה מתחיל לשחות. אפרתי לא היה מסוגל לשחות לבד, אומרים חבריו לאלכחול, ולכן תמיד התקבצו סביב השולחן שתינים ותיקים ר' מתחילים. תמיד עמדה לפניו כוס קוניאק, בדרך כלל אקסטרא-פ'יו, ולידה כוס סודה, והוא היה לוגם מהן לסירוגין.

סעודת אשכנזה

בית האמנים נראה אחרי ההכנה כמו בעת חגיגה גדולה. כולם ושחו ונראו צוהלים, כאילו ביקשו לכבד את חברם המת ואן

טעמון
מרדכי קופ, בעל קפה טעמון בירושלים, לשם היה דויד אפרתי בכל בוקר לארוחת-בוקר, ושבו בצ' היה מתחיל לשחות. אפרתי בילה שעות רבות בבתי-קפה